

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Maar ik maak u bekend, broeders! dat het evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mensch. Want ik heb ook hetzelfde niet van een mensch ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

Gal. 1 : 8, 11, 12.

No. 2.	15 Januari 1905.	10de Jaargang.
--------	------------------	----------------

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig
Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)

(*Vervolg van bladzijde 6.*)

Het is niet in harmonie met den Evangeliegeest dat God, tenzij in bijzondere gevallen, dingen zou openbaren die de mensch met behulp van zijn natuurlijke vermogens voor zichzelf moge winnen; vandaar zou het onwaarschijnlijk zijn, dat er veel wetenschappelijke bijzonderheid zoude gevonden worden in des Profeten geschriften. De Heere sprak tot den Profeet als volgt: „Zie, gij hebt niet verstaan; gij hebt verondersteld, dat ik het u geven zoude, wanneer gij er niet aan dacht, behalve mij te vragen; maar, zie, ik zeg tot u, gij moet het in uwen geest uitstudeeren; alsdan moet gij mij vragen of het recht zij, en indien het recht is, zal ik maken dat uw boezem binnen in u zal branden; daarom zult gij gevoelen, dat het recht is”. *) Zulk een leer maakt het onredelijk, naar des Profeten werk te zien met de verwachting, gratis een hoop wetenschappelijke of andere details te vinden, welke den mensch bevrijden zullen van den arbeid van voor zichzelf de natuurwetten uit te vorschen. Zoo wél gevestigd is dit beginsel, dat naar alle waarschijnlijkheid veel van de diepste waarheden, in de geschriften van Joseph Smith bevat, niet duidelijk verstaan zullen worden, zelfs niet door zijn volgelingen, totdat door de werkzame methoden der sterfelijkheid dezelfde waarheden bevestigd worden. Zoo is het ook met de in de volgende artikelen te besproken beginselen.

*) Leer en Verbonden 9 : 7, 8.

Zij werden zeventig jaar geleden vastgesteld, maar pas onlangs zijn de Heiligen der Laatste Dagen begonnen te beseffen dat zij identiek zijn met onlangs ontdekte wetenschappelijke waarheden; en de wetenschappelijke wereld is het zich nog niet bewust. Wanneer echter zoodanige harmonie waargenomen wordt, getuigt het van de goddelijke inspiratie van den nederigen, ongeleerden knaap-profeet van de negentiende eeuw. Bovendien is de afwezigheid van die wetenschappelijke bijzonderheden, welke naar alle waarschijnlijkheid gebruikt waren geworden, als de Profeet ze gekend had, bijkomend bewijs, dat hij zijn informatie niet uit boeken kreeg.

De Profeet Joseph Smith gebruikt niet de taal der wetenschap; hetwelk bijkomend bewijs is, dat hij de wetenschap zijner dagen niet kende. Dit moge als een bezwaar opgeworpen worden tegen de bewering, dat hij fundamenteele wetenschappelijke waarheden verstond, maar het verkeerde van dit standpunt wordt gemakkelijk begrepen wanneer men bedenkt, dat de taal der wetenschap door menschen gemaakt is en zeer dikwijls verandert van eeuw tot eeuw en van land tot land. Bovendien zegt de God, die tot Joseph Smith sprak: „Deze geboden werden tot mijne dienstknechten in hunne zwakheid gegeven, volgens de wijze hunner taal, opdat zij tot begrip mochten komen”. †) Indien God de speciale taal der wetenschap gesproken had, zou de ongeleerde Joseph Smith waarschijnlijk niet verstaan hebben. Ieder wijs mensch verklaart hetgeen hij weet in de taal van degenen tot wie hij spreekt, en de feiten en theoriën der wetenschap kunnen heel gemakkelijk uitgedrukt worden in de taal van den gemeenen man. Het is heelemaal noodeloos, wetenschappelijke woordenkeus te verwachten in de geschriften van Joseph Smith. De afwezigheid van de taal der wetenschap is verder bewijs, dat de kennis van Joseph Smith niet uit boeken of van menschen verkregen was.

Eindelijk moet nog een gewichtig feit vermeld worden. Liederen van alle eeuwen hebben bespiegelingen gemaakt over de dingen van het heelal, en hebben allerlei soorten van theoriën uitgevonden om natuurverschijnselen te verklaren. In alle gevallen echter zijn deze theoriën geschraagd door proefondervindelijk bewijs, of anders zijn zij eenvoudig voorgesteld geworden als persoonlijke meeningen. Joseph Smith integendeel beriep zich niet op proefondervindelijke gegevens om door hem voorgestelde theoriën te schragen, noch zeide hij, dat het eenvoudig persoonlijke meeningen waren, maar hij beweerde herhaaldelijk, dat God hem de waarheden geopenbaard had en dat zij daarom niet valsch konden zijn. Indien op zulk een bewering rustende leerstellingen aangeetoond kunnen worden waar te zijn, is het bijkomend bewijs van de waarheid van des Profeten werk.

†) Leer en Verbonden 1 : 24.

In de volgende opstellen zal het aangetoond worden, door een reeks van vergelijkingen, dat in 1833 de leeringen van Joseph Smith, den Mormoonschen Profeet, ten volle in harmonie waren met de allervoortreffelijkste wetenschappelijke gedachte van heden en dat hij de wetenschappelijke wereld vooruitliep op het opgeven van fundamenteele feiten en theoriën in de geneeskunde, scheikunde, sterrenkunde en biologie.

Verwijzingen naar de gebruikte literatuur zijn herhaaldelijk gemaakt, ten voordeele van degenen die de gemaakte aanhalingen wenschen te verifieeren. Dit werk is in alle soberheid gedaan en zonder verlangen, klem aan feiten te geven door betoogrede. Om die reden is veel kostelijke stof van indirecten aard onaangeroerd gelaten. Gebrek aan tijd heeft de bespreking van andere directe wetenschappelijke bewijzen van de waarheid der zending van Joseph Smith verhindert. *)

II. — DE VOORTDURING VAN STOF EN KRACHT.

Het werd geloofd door de wijsgeeren van aloude en middeleeuwsche tijden, in het bijzonder door hen, die zich aan de alchemie of goudmakerij wijdde, dat het mogelijk was door geheimzinnige machten, dikwijls van een bovennatuurlijke orde, stof te vernietigen of haar uit niets te scheppen. Lieden met zulke machten gingen alle bekende natuurwetten te boven, en werden voorwerpen van vrees, dikwijls van aanbidding van de volksmassa's. Natuurlijk genoeg werden godsdienststelsels gekleurd met wijsgeerige leerstellingen der tijden; en het werd voor een fundamenteele godsdienstwaarheid gehouden, dat God de wereld uit niets had geschapen. Zeer zeker kon God doen wat Zijn schepselen de tovenaars, in staat waren te doen — dat deel van de redeneering was gezond.

Om deze leer te schragen, werd de aandacht gevestigd op sommige der ondervindingen van het dagelijksche leven. Een stuk kool wordt in een kachel gelegd en in korten tijd verdwijnt het — het is vernietigd. Uit de heldere lucht van een zomerdag vallen dikwijls regendruppels — uit niets geschapen.

Tegen het einde van de achttiende eeuw werden feiten en wetten van de scheikunde ontdekt, welke de natuurkundigen in staat stelden in groote bijzonderheden de veranderingen, zichtbaar en onzichtbaar, waaraan de stof in hare onderscheidene vormen onderworpen is, te volgen. Toen werd het aangetoond, dat de in een kachel gelegde kool zich vereenigt met een deel van de door den trek binnenkomende lucht en een onzichtbare gas wordt, maar dat, werd dit gas verzameld gelijk het den schoorsteen uitgaat, het bevonden zou worden een gewicht van de grondstoffen der kool te bevatten, juist gelijk aan het gewicht van

*) Het moge opgemerkt worden, dat alle redeneering in de volgende opstellen gegrond is op in de Leer en Verbonden en Paarl van Grootte Waarde gemaakte opgaven. Om verscheidene redenen is het Boek van Mormon aan latere studie overgelaten.

de gebruikte kool. Op gelijke manier werd aangetoond, dat de regendruppels gevormd worden van zich in de lucht bevindend water, als een onzichtbare damp. Talrijke onderzoekingen over dit onderwerp werden gedaan door de allerbekwaamste proefnemers der eeuw, welke alle aantoonde, dat het beslist onmogelijk is het kleinste stofdeeltje te scheppen of te vernietigen, dat het meeste dat de mensch kan doen is den vorm, waarin de stof bestaat, te veranderen.

Nadat deze waarheid was aangetoond geworden, was de conclusie noodzakelijk, dat de stof eeuwig is, en dat de hoeveelheid stof in het heelal niet verminderd noch vermeerderd kan worden. Deze groote algemeenmaking, bekend als wet van de Voortduring der Stof of Massa, is de grondsteen der moderne wetenschap. Zij begon algemeene aanneming te vinden onder de meeste godsdienstsecten nog steeds volhouden, dat God, als de opperheerscher, in staat is, zoo hij wil, stof uit niets te scheppen. Het vestigen dezer wet stempelde eveneens den beslistten ondergang der goudmakerij en andere aanverwante, verborgen ongerijmdheden.

Geen door Joseph Smith geleerde leer wordt beter door zijn volgelingen verstaan dan dat de stof in haar onsamengestelden toestand eeuwig is, en dat zij noch vermeerderd noch verminderd kan worden. Reeds in Mei 1833 verklaarde de Profeet: „de grondstoffen zijn eeuwig”, *) en in een in April 1844 gehouden rede zeide hij: „De grondstof had een bestaan sedert den tijd dat God een bestaan had. De zuivere beginselen van de grondstof zijn beginselen welke nimmer vernietigd kunnen worden; zij mogen georganiseerd en gereorganiseerd worden, maar niet vernietigd. Zij hadden geen begin en kunnen geen einde hebben.” †)

Het is dus duidelijk, dat Joseph Smith sedert het begin van zijn werk in volkomen harmonie was met de grondleer der wetenschap; en verre vooruit de godsdienstsecten der wereld, welke zelfs op dezen tijd langzaam aannemen de leer der voortduring van de stof in geestelijken zoowel als in stoffelijken zin.

Van gelijke waarde als een grondbeginsel der natuur, als de wet van de voortduring der stof, is de wet van de Voortduring der Kracht of Energie.

Een groote verscheidenheid van krachten bestaat in de natuur, zooals, bijvoorbeeld, zwaartekracht, electriciteit, scheikundige verwantschap, hitte en licht. Deze krachten mogen allen aangewend worden tot het doen van werk; en energie moge inderdaad omschreven worden als de macht van het werkdoen. In vroegere dagen werden deze krachten verondersteld afzonderlijk te zijn en niet omzetbaar, of vatbaar voor verandering, de een in de ander, evenals goud en zilver, bij onze

*) Leer en Verbonden, 93 : 33.

†) De Contributor, Vol. 4, p. 257.

tegenwoordige kennis, afzonderlijk en niet vatbaar voor verandering in andere grondstoffen zijn.

Zooals in het vierde opstel van deze reeks aangetoond zal worden, begonnen studenten van licht en hitte in het eerste gedeelte van de negentiende eeuw aan te toonen, dat deze twee natuurkrachten verschillende openbaringen van één algemeen middel waren. Dit leidde weder tot de gedachte, dat mogelijk deze krachten, in plaats van beslist afzonderlijk te zijn, de een in de ander omgezet konden worden. Dit denkbeeld werd op verscheidene proefondervindelijke wijzen bevestigd. Sir Humphrey Davy wreef, omstreeks het einde van de achttiende eeuw, twee stukken ijs tezamen totdat zij bijna gesmolten waren. Voorzorgsmaatregelen waren genomen geworden, dat van de buitenkant door het ijs geen hitte kon worden afgetrokken. De eenige houdbare conclusie was, dat de bij het wrijven bestede energie omgezet was geworden in hitte, welke het ijs had doen smelten. Omstreeks denzelfden tijd had Graaf Rumford, de onderscheiden Amerikaan, het oppertoezicht bij het boren van een kanon in het arsenaal te Munich, en werd krachtig getroffen door het verhitten van het ijzer wegens dit proces. Hij geloofde, evenals Davy, dat de energie van de boorwerktuigen omgezet was in hitte. *)

Van 1843 tot 1849 publiceerde Dr. Joule van Manchester, Engeland, de resultaten van proefnemingen over de verwantschap tusschen mechanische kracht en hitte. Dr. Joule bevestigde een bepaald gewicht aan een koord, dat over een katrol liep, terwijl het andere eind verbonden was met zich in water bewegende schepraderen. Als het gewicht neerdaalde, werden de schepraderen aan het ronddraaien gebracht; en het werd opgemerkt, dat, als het gewicht viel, en de schepraderen ronddraaiden, het water steeds warmer werd. Dr. Joule bevond verder, dat voor iederen voet vallen hetzelfde bedrag aan hittekracht aan het water gegeven werd. Inderdaad bepaalde hij, dat, wanneer een pondsgewicht zeven-honderd-en-twee-en-zeventig voet valt, het genoeg kracht afgeeft om de temperatuur van één pond water één graad Fahrenheit te doen rijzen. †) Deze proefneming, dikwijls herhaald, gaf hetzelfde resultaat en vestigde grootelijks de wet van de omzetaarheid van kracht.

Omstreeks denzelfden tijd werd het aangetoond dat licht omgezet kan worden in hitte; en later werd het bewezen, dat electriciteit in hitte of licht veranderd moge worden. In al deze gevallen werd bevonden, dat het bedrag aan veranderde kracht precies gelijk was aan het bedrag aan voortgebrachte kracht. Dus werd eindelijk, door ontelbare proefnemingen, bepaald dat kracht onvernietigbaar is; dat

*) *The Conservation of Heat*—Stewart, pp. 38, 39.

†) *The Conservation of Energie* — Stewart, pp. 44, 45. *Recent Advances in Physical Science* — Fair pp. 63, 65.

wanneer eenige vorm van kracht verdwijnt, hij onmiddellijk opnieuw verschijnt in een anderen vorm. Dit is de wet der voortduring van kracht of energie. Meer onlangs is de gedachte geopperd, dat alle bekende krachten afwijkingen zijn van een groote algemeene kracht, welke bekend of niet bekend moge zijn. De ware aard van kracht of energie wordt niet verstaan. In de taal van Spencer: „Met de voortduring van kracht bedoelen wij werkelijk de voortduring van de een of andere oorzaak, welke onze kennis en begrip te boven gaat.” *)

Het behoeft ternauwernood verklaard te worden, dat kracht niet onafhankelijk van stof bestaan kan; en dat de wet der voortduring van stof noodig is voor het bestaan van de wet der voortduring van kracht.

Joseph Smith was niet een natuurkundige; en hij gaf niet voor, de wetenschappelijke vragen zijner dagen op te lossen. De discussie aangaande de omzetbaarheid van onderscheiden vormen van kracht was hem naar alle waarschijnlijkheid niet bekend. Toch wordt in zijn geschriften een leer gevonden, welke in alle opzichten die van de bewaring van kracht evenaart.

Het zal aangetoond worden in het vierde opstel van deze reeks, dat Joseph Smith leerde, en de Kerk nu leert, dat alle ruimte gevuld is met een fijne, schoon stoffelijke zelfstandigheid met wonderbare eigenschappen, waardoor alle natuurverschijnselen beteugeld worden. Deze zelfstandigheid is bekend als de Heilige Geest. Zijn allerge wichtigste kenmerk is intelligentie. „Elk stofdeeltje van den Heiligen Geest is intelligent, en heeft evenals alle andere stof vastheid, vorm en grootte. Het is omdat elk stofje in de allervolmaaktste overeenstemming handelt met al de overige, dat het geheel als één Heilige Geest erkend wordt.” †) „Zijn natuurlijk-eigen hoedanigheden sluiten al de eigenschappen van intelligentie in zich.” §)

De hoedanigheid van intelligentie is voor den Heiligen Geest hetgeen kracht is voor het grofstoffelijke van onze zinnen. In een van de algemeen aangenomen werken der Kerk wordt de kracht der natuur werkelijk gezegd de werkingen van den Heiligen Geest te zijn. Hier is het:

„De mensch neemt een algemeene kracht in de natuur waar — organisatie en disorganisatie volgen elkaar op — de donder rolt door de hemelen; de aarde trilt en wordt door aardbevingen gebroken; branden verteren steden en bosschen; de wateren groeien aan, vloeien over hare gewone perken en veroorzaken verwoesting van leven en eigendom; de werelden verrichten hare omwentelingen in de ruimte met een voor den mensch onbegrijpelijke snelheid en macht, en hij, bedekt met een sluier van donkerheid, noemt deze algemeene kracht

*) *First Principles*, Spencer, 4th ed., p. 200.

†) *Absurdities of Immaterialism*, O. Pratt, ed. of 1849, p. 25.

§) *Key to Theologic*, P. P. Pratt, 5th ed., p. 40.

God, terwijl het is de werking van zijn Geest, den gehoorzamen agent van zijn macht, het wonder-werkend en levengevend beginsel in de gansche natuur". †)

De door den Heiligen Geest bezeten intelligentie of kracht werd door Joseph Smith in Mei 1833 verklaard eeuwig te zijn: „Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, noch kan zij inderdaad geschapen of gemaakt worden." §) In de alreeds aangehaalde redevoering zeide de Profeet: „De intelligentie van geesten had geen begin, noch zal zij een einde hebben".

Deze aanhalingen toonen duidelijk aan, dat Joseph Smith de leer leerde, dat de kracht van het heelal op geen manier vermeerderd of verminderd kan worden, ofschoon zij, gelijk in een later opstel aangetoond zal worden, zich in onderscheiden vormen moge openbaren.

Het is derhalve aangetoond, dat de groote profeet der Laatste Dagen in harmonie is met de tweede grondwet der wetenschap. Het is niet een degelijke tegenwerping tegen deze conclusie, te zeggen dat Joseph Smith niet de aangenomen uitdrukkingen der wetenschap gebruikte. Woorden bekleeden alleen de plaats van denkbeelden; de denkbeelden zijn noodzakelijk. De woordenlijst van een wetenschap is dikwijls verschillend in verschillende landen en wordt dikwijls veranderd als de kennis toeneemt.

(Wordt vervolgd-)

BOB INGERSOLL EN „BEN HUR".

Het gesprek nam hier een letterkundige wending, en ik vroeg den generaal of er iets van waar was, dat zekere woorden van Robert G. Ingersoll hem „Ben Hur" hadden doen schrijven.

„Neen", zeide hij, „Bob Ingersoll had niets te doen met het begin van „Ben Hur", maar een gesprek, dat ik met hem had, had aanmerkelijk veel invloed op het verhaal. Ik mag zeggen, het deed mij het geheele plan en den aard ervan veranderen. Het gesprek had plaats terwijl wij naar huis gingen van de Cincinnatti-conventie, waarin Bob Ingersoll zijn groote redevoering hield voor Blaine's candidaatstelling, een der grootste redevoeringen van onze geschiedenis en van alle tijden. Ingersoll en ik verlieten Cincinnatti in denzelfden slaapwagen. Hij had de salon. Ik zat met enkele lieden te praten, toen hij naar de deur kwam in zijn nachtgewaad en zeide: „Zijt u dat, Generaal Wallace? Wou u niet in mijn kamer komen; 'k wou graag praten".

„Ik ging naar de deur en bleef daar staan, zeggende: „Ik zal binnenkomen, kolonel, maar alleen op één voorwaarde, en die is dat ik het onderwerp van het gesprek vaststelle"".

†) *Compendium*, Richards en Little, 3rd ed., p. 150.

§) *Leer en Verbonden*, 93 : 29.

„Heel goed”, zei Ingersoll, „Wat is uw tekst?”

„Ik antwoordde: „Is er een God?”

„Het antwoord kwam vlug: „Ik weet 't niet; weet u 't?”

„Is er een hemel?”

„Ik weet 't niet; weet u 't?”

„Is er een hel?”

„Ik weet 't niet; weet u 't?” was wederom het antwoord.

„Was Jezus Christus de Zoon van God?”

„Ik weet 't niet; weet u 't?” zei Ingersoll op denzelfden toon.

„Welnu, dit zijn de punten, die ik met u wil bespreken”, zeide ik.

„Ingersoll begon daarop te spreken. Hij ging over de gansche vraag van den Bijbel, van de onsterfelijkheid der ziel, van het bestaan van God en van den hemel en de hel. Hij braakte denkbeelden en bewijsgronden uit als een verstandsvulkaan, mijn ziel ermede overstelpende. Dit hield hij den geheelen weg tot Indianapolis vol, en het gevolg was dat ik, toen ik daar den trein verliet, een uur lang op straat wandelde om mij tot kalmte te brengen alvorens naar bed te gaan. Van te voren had ik bijna geen aandacht aan den Bijbel of den godsdienst geschonken. Mijn leven was vol geweest, en ik had de zaken der ziel over het hoofd gezien. Ik kwam toen tot het besluit, dat dit groote vragen waren voor den mensch om te bestudeeren, en ook dat ieder mensch voor zichzelf moet onderzoeken. Ik begon dadelijk den Bijbel te lezen, mijn tijd hoofdzakelijk wijdende aan het Nieuwe Testament en het leven en de gezegden van Christus. Ik schonk niet veel aandacht aan de Apostelen noch aan de Evangelien, maar ik trachtte Christus en Zijne werken te bestudeeren.

„Het gevolg was dat ik geloof kreeg in den Bijbel. Ik gaf alle twijfel op over het bestaan van eenen God, en dat feit is zoo standvastig in mijn gemoed gevestigd als het feit van mijn eigen bestaan. Ik kreeg eveneens geloof in Christus als de beste belichaming van den Goddelijken Geest in den mensch, en nam hem als mijn model aan. Deze studie deed mij een nieuwen vorm geven aan mijn plan van „Ben Hur”. Ik veranderde het door en door en het gansche boek, met uitzondering van het eerste hoofdstuk, was, zooals u moogt zeggen; beïnvloed door mijn gesprek met Ingersoll”. — FRANK G. CARPENTER, in de *Deseret News*.

De *overvloed* is niet zelden een *stortvloed* — menigeen verdrinkt er in.

Twee harten begrijpen elkander gemakkelijker dan twee hoofden.

Een goed woord, een vriendelijke glimlach, zij zijn niet zelden een aalmoes van groote waarde.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

IS ER OOK EEN WOORD VAN DEN HEER?

Aan het December-nummer van „Stemmen voor Waarheid en Vrede”, evangelisch tijdschrift voor de Protestantsche Kerken, ontleenen wij het volgende uit een Oudejaarsavondpreek van Dr. A. W. Bronsveld:

Gij vindt onzen tekst in

Jeremia 37 : 17. Zoo zond de Koning Zedekia henen en liet Jeremia halen, en de Koning vraagde hem in zijn huis, in het verborgen, en zeide: Is er ook een woord van den Heer? En Jeremia zeide: Er is.

„Deze woorden verplaatsen ons in de laatste dagen van het Koninkrijk van Juda. De Chaldeënen bedreigden de stad Jeruzalem, en vruchteloos hoopten haar inwoners op hulp van Egypte. De man, die dit einde van het rijk telkens en telkens aankondigde, was Jeremia. In de verzen aan onzen tekst voorafgaande, wordt verhaald, hoe hij op grond van een valsche beschuldiging werd gevangen genomen en opgesloten in een diepen donkeren kerker.

„De koning Zedekia heeft zich daartegen niet verzet; maar op zekeren dag overvalt hem de vrees, dat de dingen toch wel eens een noodlottigen loop konden nemen. Zouden werkelijk de dagen van hem en zijn rijk zijn geteld? Zou alles bukken moeten voor Nebukadnezar, den geweldige? Daar was slechts één man, die het weten kon, omdat God het hem openbaarde, en die ééne was de profeet Jeremia. Indien hij hem eens komen liet! — En hij doet het. „Toen zond de koning en liet hem halen”. Het geschiedde echter heimelijk. Niemand was tegenwoordig bij het onderhoud, dat Zedekia had met den profeet. En wat is nu zijn vraag tot Jeremia? Wat wil hij vóór alle dingen vernemen? *Is er ook een woord van den Heer?*

„De gedachte is bij ons opgekomen, dat er groote overeenkomst heerscht tusschen deze handelwijze en deze vraag van koning Zedekia met het gedrag van vele christenen op den laatsten avond des jaars.

„Ziet, zij bekommeren zich *in den regel* niet om hetgeen God tot hen te zeggen heeft. Weken en maanden lang komen zij niet ter kerke. Zij laten den bijbel ongeopend, en zoo zij bidden, het is werktuigelijk en levenloos.

„Maar daar komt de Oudejaarsavond! En wat geschiedt nu? Velen, die anders aan 't bezoek van onze godsdienstoefeningen niet denken, laten zich dan door niets weerhouden; dan komen zij in de kerk; zij verzetten er desnoods het uur van hun maaltijd voor, en

zich zelven stemmend door het neuriën van het bekende „Uren, dagen, maanden, jaren” gaan zij op naar het bedehuis.

„Wij overschatten de beteekenis van zulk een kerkgang niet. Wij vinden het diep te betreuren, dat vele leden der gemeente hun kerkgaan beperken tot den Oudejaarsavond. Het is wel een karig deel van Zijn tijd en van zijn uitgaan, dat men schenkt aan God. Maar toch willen wij er een getuigenis in zien, een bewijs, hoe zwak ook, dat gij niet geheel los zijt van God, dat eeuwig Wezen buiten wien de mensch op aarde niets is, ja minder dan niets.

„Bewust of onbewust vraagt gij: Is er ook een woord van den Heer? En met vrijmoedigheid antwoorden wij: Voorzeker, er is een woord.

.....
Er is een woord des Heeren voor u, die er niet om vraagt, en die uit gewoonte zijt opgegaan, zonder ernst, zonder gebed, koud en onverschillig.

„En dit woord luidt: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij zal het koninkrijk Gods niet zien. O mijne vrienden, al uw kerkgaan, al uw rechtzinnigheid zal u niet baten en niet behouden. Gij moet leeren vragen en dorsten naar den levenden God, naar kwijtschelding van uw schuld, naar de gave des H. Geestes. Nog is het tijd. Begraaf met het oude jaar den ouden mensch met zijne begeerlijkheden, en staat op tot een nieuw leven. De tijd kon wel eens komen, dat de Heer *zweeg*. Verhardt u niet. Wie in den Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven — maar wie den Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, de toorn Gods blijft op hem.

.....
„Houdt aan God u vast en aan zijn woord. Zijn beloften feilen niet. Gij behoeft tot geen profeet u te wenden, om Gods woord te hooren. Hij zelf wil tot u spreken van vergeving en van eeuwigleven. Hij zelf zal u troosten met zijn onfeilbaar woord”.

Tot zoover Dr. Bronsveld. Wij juichen zijn woorden toe, waar hij zegt: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij zal het koninkrijk Gods niet zien. Maar hoe gaarne hadden wij bovendien nog gezien, dat de geleerde prediker erbij gevoegd had, hoe zij, voor wie die woorden bestemd waren, wederom geboren konden worden, hoe zij kwijtschelding van hun schuld konden verkrijgen, hoe zij den ouden mensch met zijn begeerlijkheden konden begraven, hoe zij konden opstaan tot een nieuw leven. Waarom de lieden blind gelaten? Waarom hen heengezonden met de woorden, die geen bevrediging schenken, met holle klanken, die niet begrepen worden? Want op zichzelf staande treffen de bedoelde woorden geen doel, of dat doel moest zijn, opzettelijk het volk dom te houden.

„Gij behoeft tot geen profeet u te wenden, om Gods woord te

hooren”, zegt de protestantsche prediker. Van zijn standpunt is dit logisch. Hij gelooft niet in hedendaagsche profeten, ofschoon de Bijbel, die hijzelf aanbeveelt als onfeilbaar, leert: „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”. Hij gelooft niet in moderne profeten, ofschoon diezelfde Bijbel leert, dat de Heere heeft gegeven, „sommigen tot profeten..... totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs”. Hij gelooft niet in thans levende profeten, ofschoon datzelfde Boek leert, dat God in het lichaam van Christus — waarvan niet één lid tot een ander zeggen kan: ik heb u niet van noode — gesteld heeft „ten eerste apostelen, ten tweede profeten”.

Wij zeggen tot Dr. Bronsveld en al zijn geloofsgenooten: *er is een woord des Heeren voor u*. De Heere heeft gesproken van den hemel. Hij heeft een profeet geroepen en aangesteld. Hemelboden hebben het woord des Heeren in deze bedeeling bekend gemaakt. Dat woord luidt: Tenzij dat iemand wederom geboren worde uit water en geest, hij zal het koninkrijk Gods niet ingaan. O waarde vrienden, al uw kerkgaan, al uw rechtzinnigheid zal u niet baten en u niet behouden. Gij moet leeren vragen en dorsten naar den levenden God — die vroeger sprak en thans ook spreekt tot zijn dienstknechten, de profeten, — naar kwijtschelding van uw schuld, naar de gave des Heiligen Geestes. Gij kunt kwijtschelding van uw schuld verkrijgen door u oprecht van uwe booze wegen te bekeeren en u te laten doopen — niet besprenkelen — door iemand, die gelijkerwijs als Aäron aangesteld is, om in den naam des Heeren te handelen. Gij kunt de gave des Heiligen Geestes ontvangen door handoplegging van zulk een Godsman. Door deze twee dingen — waterdoop en vuur- of geestdoop — te ondergaan, wordt een oprecht bekeerde geboren uit water en geest. Nog is het tijd. Begraaft den ouden mensch met zijn begeerlijkheden: wordt gedoopt in Christus Jezus, dan zijt gij met hem begraven, door den doop in den dood; en dan kunt gij opstaan tot een nieuw leven: gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo kunt gij dan in nieuwigheid des levens wandelen.

Houdt u aan God vast en aan zijn woord: den Bijbel en nieuwe openbaringen. Zijn beloften feilen niet. Het is u noodig, u tot een profeet te wenden, of tot iemand, die door de instrumentaliteit van een waren profeet gezag ontvangen heeft, om de verordeningen des Evangelies te bedienen. De God des hemels heeft Joseph Smith geroepen en aangesteld tot zijn gezaghebbende dienstknecht. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het ware lichaam, de ware gemeente des Heeren, waarin God — evenals in de allereerste Christengemeente — „sommigen tot profeten” gesteld heeft. Wij geven in nederigheid en ootmoed getuigenis van deze dingen. Waarde Protestantische vrienden: *er is een woord des Heeren voor u!*

OOGEN HEBBENDE, ZIEN ZIJ NIET.

Door Professor J. H. EVANS, van de Latter-day Saints-Universiteit,
Salt Lake City, Utah.
(Uit de *Improvement Era*.)

(*Vervolg van bladzijde 16.*)

Daar zou natuurlijk geen bezwaar wezen tegen dezen staat van zaken, indien er eenige volmacht was in openbaring aan degenen die de verandering instelden. Maar niet alleen is er geen volmacht voor in nieuwe openbaring, maar deze strijdende sekten zijn vereenigd in het loochenen van de noodzakelijkheid eener volmacht door een nieuwe bedeeling van Gods wil. Want geslacht na geslacht had dit denkbeeld de overhand over het Christelijk gemoed. Het deed er niet toe, dat de Bijbel geen bekrachtiging geeft voor zulk een leer. Men ging door, het te gelooven en te prediken, totdat hun verstand in zulk een toestand was, dat het denkbeeld van nieuwe openbaring zich niet gemakkelijk liet opperen.

Het wordt niet beweerd, dat deze afval in eens kwam, dat lieden zich des avonds ter ruste begaven als Christenen en zich den volgende morgen buiten de perken der kerk bevonden; of dat het zelfs gebeurde in één geslacht. De verandering geschiedde geleidelijk, zooals de dag overgaat in den nacht. Gedurende de eerste drie eeuwen na Christus werd de Kerk gekweld en vervolgd door Jood en heiden, en werden duizenden ter dood gebracht. In hun verspreiden toestand was het onmogelijk voor de leiders, persoonlijk toezicht uit te oefenen over de Heiligen. Van nu af slopen kleine dwalingen hier en daar in, welke mettertijd een vastgesteld deel van den godsdienst werden. In deze gevaarlijke tijden werd het quorum der Apostelen niet in stand gehouden; en toen dezen stierven was er geen aardsch hoofd meer om dezelfde geïnspireerde leer te leeren aan al de onderscheiden vertakkingen. En toen openbaring ophield, begon men spoedig haar nut te ontkennen. Deze aan zichzelf overgelaten vertakkingen dwaalden beetje voor beetje af van de waarheid en in afzonderlijke paden, totdat een groot aantal „kerken” onder den „bisschop” van Rome, tot een matige eensgezindheid van leer, maar niet tot den oorspronkelijken weg gebracht werden. Toen volgden die dagen van vrede, waarin de kerk meer leed wegens haar aanraking met het Heidendom dan zij deed gedurende de dagen der vervolging. Het keizerrijk werd „Christelijk”, de kerk werd populair; heidensche gemoederen ontvingen het evangelie, toen het allengskens gefatsoeneerd werd in een anderen vorm dan dien waarin het oorspronkelijk was. Bewilligingen werden verleend aan de heidenen om hen in de kudde te brengen. Leeringen werden veranderd; aanbidding werd sierlijker gemaakt om overeen te stemmen met hetgeen de nieuwe

bekeerlingen gewoon waren geweest bij te wonen onder Heidensch bestuur. Die ongerijmde en onschriftuurlijke leer der transsubstantiatie (verandering van brood en wijn in het lichaam en bloed van Christus) en verheffing van de hostie werd ingevoerd. Onderdompeling werd opgevolgd door kinderdoop; het eenvoudige en heldere denkbeeld der Godheid werd een hopeloze warboel in de meer aan de drogredenen der Platonische wijsbegeerte gewende gemoederen; nieuwe, in het Nieuwe Testament onbekende, ambten werden de Kerk opgedrongen; bisschoppen verloren hun standpunt om rechterlijk waarheid van dwaling te onderscheiden, en de geheele stoet van vertoonmakende, pralerige valsheid marcheerde de eeuwen door, onder het voortgaan steeds meer soorten van valsheid opnemende, totdat bijna elk overblijfsel der Christelijke waarheid overstelpt was in de donkerheid der middeleeuwen. In de laatste driehonderd jaren hebben goede mannen, den betreuenswaardigen staat van hun geloof ziende, gezocht het te hervormen; maar de kerk was sinds lang buiten de macht van den eenvoudigen hervormer. Zonder nieuwe openbaring van God waren zij geheel onbekwaam te zeggen wat juiste en wat onjuiste leer was; een feit dat geen bewijs van noode heeft wanneer wij de talloze uit eenloopende meeningen over bijna alle Schriftuurplaatsen in overweging nemen. Dan had men ook niet langer enig priesterschap, enig goddelijk gezag om de Evangelische verordeningen te bedienen; want het ware priesterschap kon niet overgedragen worden door onheilige vaten. Vandaar was er een nieuwe openbaring noodig, een nieuwe herstelling.

Niet alleen is er geen rechtvaardiging in de Schriften voor al deze verandering, maar de Bijbel voorzegt uitdrukkelijk, dat zulk een afval zou plaats hebben als gevolg der goddeloosheid. Paulus vertelt ons dat de tweede komst van Christus niet zijn zou „tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mensch der zonde, de zoon des verderfs”. Zelfs in zijn tijd werd „de verborgenheid der ongerechtigheid alreede gewrocht” en werd het noodig voor den openbaarder, de eenige in Azië overgebleven kerken te vertellen, dat God haar uit zijn mond zou spuwen, tenzij zij beter werden dan louter lauw. Inderdaad, niemand kan zorgvuldig de brieven der apostelen aan de verschillende vertakkingen der Heiligen lezen, zonder in hun geheelen inhoud een waarschuwing op te merken voor den vreeselijken staat van afval.

Bovendien is de herstelling van het Evangelie, in het laatste der dagen, voorspeld in de Schriften en op zulk een duidelijke wijze, dat men het loopende lezen kan. Het is zekerlijk niet onredelijk te veronderstellen, dat de tweede komst des Heeren zal worden aangekondigd door een waarschuwing aan heel de wereld, een roepstem tot bekeering, een speciale bedeeling van hemelsche macht en zegening. Ja, indien wij zouden oordeelen naar Gods handelingen met den mensch in het

verleden, zou zoo iets verwacht moeten worden door iedere godvruchtige ziel. Want de algemeene zondvloed der aarde werd voorafgegaan door Noach's honderd-en-twintig-jarige prediking, evenals de eerste komst van onzen Heer werd aangekondigd door den Dooper. Insgelijks heeft de Heer beloofd, dat de vuurdoop onzer globe niet zal komen zonder waarschuwing. Johannes zegt ons, dat het evangelie zal hersteld worden, dat het zal zijn in het uur van Gods oordeelen en dat het zal geschieden door een engel. Jesaja voorzegt het voortkomen van een „boek”, hetwelk zal „uit het stof zachtjes voortkomen” en duidt de teekenen aan, welke het woord zullen vergezellen: „te dien dage zullen de dooven hooren de woorden des Boeks; en de oogen der blinden, zijnde uit de donkerheid en uit de duisternis, zullen zien; en de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in den Heere; en de behoeftigen onder de menschen zullen zich in den Heilige Israëls verheugen”.

Het maakt niet uit, dat men deze profetiën over den afval en de herstelling en deze richtingen van het moderne Christendom niet verstaan heeft, of dat zij de Schriften hebben vergeestelijkt overeenkomstig hunne vooroordeelen. Want eenerlei geschiedde onder de Joden vóór Christus' eerste komst en gedurende den tijd, dat hij in het vleesch woonde. Dat de kinderen Israëls de wet ontvingen door Mozes; dat zij van tijd tot tijd overtraden gedurende de lange loopbaan hunner wonderlijke geschiedenis; dat zij de profeten, die tot hen gezonden waren, steenigden; dat hunne „wijzen” de duidelijkste onderwijzingen der gewijde geschiedenis verdierven, als zij door zonden verstoken waren van goddelijke leiding; en dat gedurende Jezus' dagen hun afval volkomen was — er is heden niemand, die deze dingen zal tegenspreken. En toch, veinsden deze zelfde Joden niet, te gelooven dat Christus een verderver van de wegen Gods was? Hielden zij niet de handen op in vrome ontzetting, vanwege de handelingen van onzen Zaligmaker bij het genezen der zieken op den Sabbat en het toelaten, dat zijn discipelen graan aten op den heiligen dag? De voorspellingen omtrent de komst van Christus in het vleesch zijn zoo duidelijk, dat, waren de Joodsche leiders niet geslagen geweest met geestelijke melaatschheid, zij niet konden gefaald hebben, te weten, dat Jezus waarlijk de Messias was. Inderdaad is het bijna tweeduizend jaren lang een voortdurend wonder geweest, dat zij dit niet konden zien. De tijd wanneer Christus zou komen; de plaats waar hij geboren zou worden; de stad waar hij zijn dagen zou doorbrengen; zijn voorgeslacht en geslachtslinie: een duizend bijzonderheden over zijn wondervolle bediening; de manier en omstandigheden zijns doods; de godsdienstige toestanden der Joden bij zijn komst; de vreemde zending en verschijning van zijn voorlooper — al deze dingen waren alerduidelijkst te vinden in de Profeten en Psalmen. Niettemin weigerden de Joden te gelooven, in het bijzonder degenen wier zaak het was, de wet te lezen en te verklaren, zelfs toen

hen deze nauwkeurige voorspellingen voorgelegd werden. „Onderzoek en zie”, riep het femelige Sanhedrin uit tot Nicodemus, toen hij den Meester poogde te verdedigen. „Onderzoek en zie, dat uit Galilea geen profeet opgestaan is” — een bewering, welke zij hebben moeten weten leugenachtig te zijn. Maar zij hadden de woorden Gods vergeestelijkt. Zij hadden omzichtig getracht, bedoelingen te geven aan deze duidelijke en gewijde woorden, welke zij redelijkerwijze niet konden inhouden. Zij hadden zich een Messias voorgesteld, die „het juk van hunnen nek verbreken zou, een met aardschen luister bekleeden koning, die zich met de praal van zege en wraak openbaren zou. Hun gemoederen waren overladen met fabelachtige profetiën, betreffende zijn staan op het strand van Joppe, de zee gebiedende hare paalen en schatten aan zijne voeten uit te storten”. Gewis, met deze stoutmoedige feiten voor oogen, zal niemand, die stilstaat om na te denken, een boodschapper van God verwachten, die overeen zal stemmen met de kwalijk ontworpen en verkeerde begrippen der menschen.

(Wordt vervolgd.)

VARIA.

DE GOLVEN DER ZEE.

Het hydrografische bureau van het Amerikaansche departement van marine heeft geruimen tijd waarnemingen gedaan omtrent de hoogte, de lengte en de snelheid der golven, zoowel aan de kust als in volle zee. De verhalen van „torenhooft” of „bergenhooft” golven blijken fabeltjes te zijn. In den Atlantischen Oceaan zijn de golven ook bij het stormachtigste weer nooit hooger, meestal lager, dan 15 en 16 meter; bij zéér harden wind zijn ze gewoonlijk niet hooger dan 8 tot 10 meter. De gemiddelde lengte der golven in den Oceaan is ongeveer 170 meter; er zijn intusschen wel golven waargenomen, die een kilometer lang waren. Het maximum van de snelheid der golven is 70 kilometer in 't uur.

MIJNWERKERS EN RATTEN.

Het is misschien niet algemeen bekend, zegt de Transvaal Leader, dat zij die werkzaam zijn in de Randmijnen er van houden ratten te zien. Wij hebben gehoord van gevallen waar de mijnwerkers geregeld die dieren voeden. Dit mag vreemd klinken, maar toch is het waar, want de mijnwerker weet zeer goed dat waar de ratten blijven, de grond veilig is. Wanneer er gevaar bestaat, dat de grond zal invallen verlaat de rat zijn huis, en wordt er niet meer gezien. Zijn afwezigheid wordt bemerkt door den mijnwerker, die dadelijk begrijpt wat het beteekent.

BRIGHAM YOUNG ALS EEN PROFEET.

In Utah, dat in de drooge streek van Amerika ligt, waar het gedurende de zomermaanden zelden regent, is het noodig het land te bevoeien alvorens er iets verbouwd kan worden. Onlangs zijn er enkele heuvelhellingen en hooglanden ontgonnen, en dikwijls heeft men een prachtige oogst verkregen zonder bevoeiing. Dit wordt „drooge landbouw” genoemd. Met betrekking tot dit punt is het volgende uit de *Deseret News* van belang:

„Wellsville. 8 October 1904.

„Gaarne zag ik mij een kleine ruimte afgestaan in uw geacht blad aangaande den aanvang van droogen landbouw in de Cache-vallei. Ik hoorde President Brigham Young eenmaal, terwijl hij onze vallei bezocht, verklaren dat de drooge banken en hooglanden nog met prachtige graanvelden bedekt zouden worden, en, geloof hebbende in deze voorzegging, ving ik in het jaar 1875 aan met droog landbouwen zooals men het noemt, en had goed succes, zelfs in dien vroegen tijd, een idee hebbende, dat daar waar plantengroei was, ook graan wilde groeien.

„JOSHUA SALISBURY”.

HET OUDE BOEK.

Toen 'k gister voor de deur van eene smidse stond,
 Klonk blij als klokkenspel op 't aanbeeld slag op slag;
 En, binnenkijkende, zag ik dat op den grond
 Een aantal door 't gebruik versleten hamers lag.

„Hoeveel aanbeelden”, vroeg ik, „hebt gij reeds gehad,
 Om zooveel hamers te verslijten, waarde vriend?”
 „Slechts één”, antwoorde hij, knipoogend, „en weet dat
 Men 't zelfde aanbeeld lang nog ongeschonden vindt”.

En zóó. dacht ik, is 't met het aanbeeld van Gods Woord,
 Dat eeuwen reeds aan 't slaan der twijflaars weerstand biedt;
 Maar toch, schoon men 't geluid der slagen heeft gehoord,
 Is 't aanbeeld ongedeerd - de hamers zijn te niet.

(Uit het *Engelsch*.)

I. K.

I N H O U D:

Joseph Smith als Natuurkundige	Blz. 17	Varia	Blz. 31
Bob Ingersoll en „Ben Hur”	„ 23	Brigham Young als een Profet	„ 32
Is er ook een woord van den Heer?	„ 25	Het oude Boek	„ 32
Oogen hebbende, zien zij niet	„ 28		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.